

ПРИКАЗКА ЗА ПРОЛѢТЪТА

Две-три седмици летѣла
съ чудни облачни криле,
докато за отдихъ спрѣла
снощи въ ширното поле.

Легнала успокоена
посрѣдъ раннитѣ цвѣта,
отъ дѣха имъ упоена,
тамъ заспала Пролѣтъта.

И сънувала, горката,
че я чака тежкъ пжтъ,
за да стигне до земята
на доброто и трудтъ.

Но преди да засвѣтлѣе
слънце въ синия просторъ,
чула ясно, какъ за нея
пѣй тържественъ птичи хоръ.

Скокнала, и що видѣла!
Благодатната земя,
за която бѣ летѣла
презъ пустини и моря.

И довольна, и щастлива,
тя останала при насъ,
тихичко да ни приспива,
утромъ да ни буди съ гласъ..

Затова сега ни гледа
съ толкозъ радостъ тоя сводъ,
затова заблика вредомъ
бодъръ пролѣтенъ животъ.

Христо Огняновъ

ГАНЧО ЛУДАНЧО ХВЪРЧИ

Следъ три месеци махнаха превръзката отъ носа на Ганчо. Той се зарадва безкрайно, като видѣ носа си. Сжщиятъ, неговиятъ носъ, само че кърпенъ малко... Познава се, где бѣ шитъ...

— Нищо, на юнакъ рана се познава, — утѣши се Луданчо и заскача радостенъ отъ кракъ на кракъ.

Минаха се дни, минаха се седмици, мина се месецъ дори. Ганчо поглежда носа си и не смѣе нищо да пипне съ ржце. Поглежда отъ време на време и бѣлитѣ коси на татка си, поглежда бръчкитѣ на челото на майка си, които остарѣха млади отъ неговитѣ лудории, поглежда ги и реши да се смири.